

บทนำ

บ้านร้างคือวิมานของเรา

บ้านหลังนั้นตั้งอยู่บนที่ดินแปลงใหญ่ราวหนึ่งร้อยตารางวา บริเวณสุดซอยทองคำสีบเอ็ด

เป็นบ้านที่ใครๆ ต่างก็รู้ว่าเจ้าของเป็นคู่หมั้นที่จูงมือกันมาปลูกเรือนหอรักเอาไว้ แต่มีอันเลิกรากันไปเสียก่อนที่จะเพื่อนบ้านจะได้ทันเห็นหน้าค่าตาทั้งคู่เสียด้วยซ้ำ

เรือนหอสูงสองชั้นครึ่งหลังนี้ถูกสร้างตามแบบโมเดิร์นวิกตอเรีย โดยช่างฝีมือเยี่ยมที่เมื่อมองไกลๆ แล้วจะเหมือนบ้านติดลูกไม้ดูอ่อนหวานสวยงาม และเมื่อเวลาจะผ่านไปนานเพียงใดก็ยังคงเห็นเค้าลางความงดงามได้แจ่มชัด

ตัวบ้านทาสีฟ้าครามเย็นตาตัดกับสีขาวสะอาดของกรอบประตูหน้าต่างอย่างน่าดู

หลังคาปูลาดด้วยกระเบื้องสีเทาของฟ้าครามแล้วล้อมกรอบด้วยเชิงชายไม้ฉลุลวดลายสีขาวสว่างตา

ในส่วนที่เป็นจตุรมุขซึ่งยื่นออกมาจากตัวบ้านทางด้านซ้ายมือก็ถูกก่อให้สูงรับกันเป็นทอดๆ ขึ้นไปถึงห้องใต้หลังคาจนดูแล้วเหมือนมีโดมเล็กๆ ประดับอยู่ที่ด้านหน้าของตัวบ้าน ขณะที่รอบจตุรมุขชั้นล่างได้สร้างระเบียงไม้ทรงหกเหลี่ยมทั้งยังมุงหลังคาเอาไว้เพื่อให้คนในบ้านใช้เป็นที่นั่งทอดอารมณ์ชมสวนได้ตลอดเวลา

หน้าตารอบบ้านส่วนใหญ่เป็นบานยาวจรดพื้นแบบฝรั่งเศสเพื่อให้สมกับเมืองร้อนอย่างประเทศไทย

ดูเผินๆ แล้วบ้านหลังนี้จึงโปร่งตาชวนมองอย่างยิ่ง

ทว่า..

ถึงจะสวยงาม อ่อนหวาน น่านั่งมองเพียงไรก็ไม่มีใครอยากเข้าใกล้

เพราะ...

เวลาที่ล่วงเลยทำให้สีฟ้าครามของผนังบ้านซึ่งดงามราวท้องฟ้าฤดูร้อนหลุดล่อนก่อให้เกิดรอยดำเป็นหย่อมๆ เหมือนแผ่นฟ้าเปื้อนสีดำนองหม่น

ส่วนเชิงชายไม้ฉลุสีขาวเหมือนผ้าลูกไม้ถักทอละเอียดยิบนั้นก็ค่อยๆ ผุพังตามกันไป

ขณะที่กระจกบานแตกกระจายเป็นรอยโหว่ และกลายเป็นช่องทางให้สรรพสัตว์หลายชนิดเข้ามาจับจองอยู่อาศัย

ยิ่งกว่านั้นต้นตีนตุ๊กแกใบหนาที่ใบสีเขียวเข้มยังเลื้อยขึ้นปกคลุมเสาบ้านด้านหน้ากับหลังคาระเบียงไม้สีขาวชั้นล่างจนเกือบมิดทำให้อายุของบ้านหลังนี้ดูเก่าแก่กว่าความเป็นจริง

ส่วนรอบบ้านก็รกเรือ่เต็มไปด้วยวัชพืชขึ้นสูงที่ใบตาจนน่ากลัวว่าจะเป็นแหล่งที่อยู่ของเหล่าสรรพพิษ

ขณะที่กลิ่นหอมพุ่มขนาดกลางที่ออกดอกสีขาวพราวอยู่ตรงมุมบ้านก็ส่งกลิ่นหอมเย็นชวนชวนลูก ทั้งยังร่มครึ้มจนเรียกได้ว่าวังเวงชวนให้ผู้คนหนีห่างคนทั้งซอยทองคำสิบเอ็ดเลยพร้อมใจกันเรียกบ้านหลังนี้ว่าบ้านร้าง

กลอยใจแม่บ้านสาวสุดแซ่บมากลีลาที่รับเหมาทำความสะอาดหัวชุมชนซอยทองคำ ประกาศฟันธงว่าผีปอบที่ถูกลือว่าออกอาละวาดแถวซอยยี่สิบแปดกับสามสิบนั้น จะต้องมีนิวาสสถานอยู่ในบ้านหลังนี้แน่ๆ ส่วนลุงดำเจ้าของสูตรหมृतุนละลายในปากอันเลื่องชื่อก็ปฏิญาณตนว่าจะไม่ยอมมาขายก๋วยเตี๋ยวแถวหน้าบ้านร้างตอนพลบค่ำเด็ดขาด

ขณะที่อามาซึ่งเป็นเจ้าของบ้านมานั่งมัวงงหน้าปากซอย ได้กำชับหลานสาวที่ชื่อตุ๊กตาว่าห้ามพาหนูอู๋ม หมาแก่เหินยงยานสุดที่รักของยุคติหรือ ยักษ์ แฟนหนุ่มมาเดินเล่นออกกำลังกายแก่โรคไขข้อเสื่อมแถวหน้าบ้านร้าง ถ้าไม่พกธูปหรือยันต์กระดาศสีแดงซึ่งนัยว่ากันผีได้ทุกเชื้อชาติที่อามาไปขอมมาจากวัดเล่งเน่ยยี่ไปด้วย ส่วนโนติ เพื่อนบ้านหนุ่มใหญ่หลังตรงข้ามก็ถือโอกาสใช้หน้าบ้านร้างเป็นที่จอดรถและทิ้งขยะอย่างไม่กลัวหัวโกรน

แต่แล้ว...

วันหนึ่งความเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นกับบ้านร้างหลังนี้ หรือจะบอกว่าเกิดขึ้นกับชีวิตคนทั้งซอยทองคำสิบเอ็ดก็ได้ เมื่อศิรัณย์นักเขียนนิยายหนุ่มที่อาศัยอยู่กับยุคติเจ้าของบทความและเรื่องเล่าเชิงสารคดีมากมายซึ่งอยู่บ้านเยื้องกับบ้านร้าง พบว่ามีแสงไฟส่องสว่างออกมาจากตัวบ้านในกลางดึกคืนหนึ่ง

และสวลีภรรยาของภาค เพื่อนบ้านศิรัณย์ก็ยืนกรานว่าเห็นรถตู้ติดฟิล์มกรองแสงจนมืดสนิทจอดอยู่หน้าบ้านร้างในคืนวันเดียวกัน

ทว่าพอรุ่งเช้าก็ไม่มีทั้งรถตู้และวีแววของคนในบ้าน

ตัวบ้านสูงสองชั้นครึ่งบนพื้นที่เกือบร้อยตารางวายังคงปิดเงียบเช่นเดิม และข่าวที่ว่าชาวทองคำสิบเอ็ดกำลังจะได้เพื่อนบ้านคนใหม่คงเป็นเพียงข่าวลือถ้าลูกชายวัยชนของ อมร ที่ปลูกบ้านบนที่ดินแปลงถัดจากบ้านร้างไปสองผืนไม่ได้มุดเข้าไปเก็บลูกบอลตรงริมรั้วบ้านร้างเสียก่อน

เด็กชายสังเกตเห็นแอ่งน้ำสีแดงฉานที่หน้าบ้าน

แอ่งน้ำที่ทำให้พ่อหนูแหกปากร้องลั่นแข่งกับเสียงหนูอื้อที่จู่ๆ ก็ร้อง
ครางฮือขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล จากนั้นเด็กชายก็วิ่งหาชีวิตกลับบ้านพร้อม
สภสภานเสียงลั่นว่าเห็นอะไรบางอย่างที่หน้าตาเหมือนนิ้วชี้วบอีด
นอนกลิ้งอยู่ในแอ่งน้ำนั้น

แอ่งน้ำสีแดงข้นเหมือนสีเลือด ที่สร้างรอยยาวสีแดงคล้ำซึ่งตั้งต้น
จากหน้าบ้านร้างก่อนจางหายไปบริเวณปากซอย

หรือว่า...

บ้านร้างของพวกเขากำลังจะเปลี่ยนเป็นบ้านผี (ปอบ) สิ่งไปเสียแล้ว!

๑

เพื่อนร่วมบ้านชวนหวีด

แซนเดอเลียร์หรือโคมไฟระย้าขนาดกลางที่ทำจากแก้วคริสตัล วาววับ และเคยทอประกายระยิบราวเกล็ดเพชรยามเมื่อต้องแสงไฟ เป็นเครื่องประดับบ้านชิ้นเดียวที่หญิงสาวผู้ย้ายเข้ามาใหม่ชื่นชอบเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเวลาที่แสงไฟสีนวลส่องลอดผ่านละอองฝุ่นบางๆ ซึ่งเคลือบผิวคริสตัลโปร่งใสไปทาบทับบนใยแมงมุมอันใหญ่ที่พาดผ่านจนก่อให้เกิดเงาบนฝาผนังเหมือนมีใครนำผ้าลูกไม้ผืนบางซึ่งถักทออย่างวิจิตรบรรจงมาแขวนไว้

ทว่า...

ภาพที่เห็นยังไม่ถูกใจเธอเสียทีเดียว

มีบางอย่างที่ขาดหายไป

หญิงสาวจึงตั้งใจเพิ่มมันเข้าไปในวันนี้ เพื่อว่าบรรยากาศในบ้านจะดีขึ้นกว่าเก่า ช่วยให้มีหัวสมองปลอดโปร่งทำงานที่รับมาเสร็จทันตามกำหนดที่วางไว้

แต่หญิงสาวยังล้าคราบเหนียวหนึบจากมือไม่ทันหมด และนึก
วาดภาพแซนเดอเลียร์ที่ต้องการตกแต่งใหม่ไม่เสร็จดี ก็ได้ยินเสียงร้อง
โหยหวนเยือกเย็นดังขึ้นจากทางด้านหลังเสียก่อน

“โบรว...”

เสียงนี้เพิ่มระดับความดังขึ้นเรื่อยๆ มีหน้าซำยังอยู่ในท่วงทำนองที่
แตกต่างกันเสียอีก

มีทั้งเสียงสูง เสียงต่ำ จนถึงแทบพรวด เกือบจะเป็นควรวูจระ
ไปจนถึงการลากหางเสียงอย่างยาวเหยียด ยิ่งฟัง ก็ยิ่งพบว่าเป็นเสียงที่
เหมาะเจาะกับคำคินี่เหลือเกิน

คินี่ที่ท้องฟ้าถูกปกคลุมไปด้วยแผ่นเมฆฝนสีดำทะมึนและบดบัง
ดวงจันทร์วันเพ็ญที่ส่องสว่างอยู่กลางฟ้าให้เหลือเพียงดวงไฟกลมโต
สีเหลืองอ่อนจางเหมือนโคมไฟที่หลอดไฟจวนเจียนขาด และเป็นเครื่อง
ตอกย้ำว่านี่คือรัตติกาลแห่งเลือด

เหล่าแวมไพร์นักล่าพากันลุกขึ้นจากโลงหินอันเย็นเยียบเพื่อเข้า
ชุมนุมในตัวในเงามืด แล้วมองหาใครสักคนมากัดชอกคอจนร่างที่อัมเิบ
ด้วยเลือดผาดแห่งเหี่ยวเหลือเพียงหนังติดกระดูก

ฆาตกรโรคจิตจะลงมือสังหารผู้เคราะห์ร้ายแล้วตัดออกเป็นท่อนๆ
อย่างประณีตเพื่อให้เกียรติเหยื่อของมัน

ถ้าเพียงแต่เธอขยันอ่อนกว่านี้สักนิด ช่างจินตนาการกว่านี้สักหน่อย
ผมบนหัวคงพร้อมใจกันลุกตั้งชันหมดทุกเส้น ขณะที่เลือดในกายคงจับตัว
เป็นน้ำแข็งภายในเวลาไม่เกินชั่วโมงต่อจากนี้

แต่...

ตอนนี้ปลายเท้าของเธอมียุกันยันตาเกราะกรังไปด้วยหยาดเลือด
กลิ้งไปมาอยู่สองสามอัน และบนโต๊ะตรงหน้าก็มีใบหุหลายสีผิวหลายขนาด
วางสุมอยู่ในถ้วยใบช็อก

เสียงหมาหอนโหยหวนในคินี่จึงสร้างความรำคาญใจให้เธอเท่านั้น

หญิงสาวเลยพ่นลมหายใจยาวเหยียดออกมาอย่างเอือหน้าย จากนั้นก็รีบเช็ดมือให้แห้งแล้วเดินตรงไปหาชายหนุ่มอายุราวยี่สิบเศษรูปร่างสูงใหญ่ ซึ่งกำลังนั่งเปลือยท่อนบนตรงกลางห้อง โดยที่ตั้งแต่บันเอวของเขาลงไปมีแผ่นพลาสติกใสนขนาดใหญ่คลุมจนมิดชิด

เธอซึ่งตาใส่ชายหนุ่มทั้งๆ ที่รู้ว่าฝ่ายนั้นไม่มีวันจะมองเห็น และบางทีเขาอาจได้ยินเสียงเธอแค่แว่วๆ ด้วยซ้ำ เพราะตั้งแต่ศีรษะของเขาลงมาถึงราวนมถูกเคลือบด้วยสารสีขาวแกมเขียวอ่อนๆ จนทั่วทุกตารางนิ้วทำให้เนื้อตัวของชายหนุ่มเป็นเหมือนรูปปั้นปูนปลาสเตอร์

“ฉันจะขอบใจมาก ถ้าแกจะเลิกตั้งสัญญาณเตือนการจับเวลาเป็นเสียงหมาหอนบ้าง นี่เสียที”

เพราะสารที่เคลือบทับทั่วทั้งใบหน้าทำให้ฝ่ายนั้นพูดไม่ได้ เลยไม่รู้ว่เขาได้ยินที่เธอพูดหรือเปล่า หรือถึงได้ยินแต่ก็อาจจะอยากแกล้งเธอก็เป็นได้ เพราะปลายนิ้วของคนตรงหน้านอกจากจะไม่ยอมกดตัดเสียงที่ตั้งจากโทรศัพท์ในมือแล้ว ยังกดปุ่มเพิ่มเสียงแทน

เธอเลยดึงโทรศัพท์ออกจากมืออีกฝ่ายพร้อมบอกเสียงเอือหน้ายว่า

“หรือถ้าแกกลัวว่าเพื่อนบ้านแถวนี้จะยังหลอนไม่พอ ฉันขอยืนยันว่าเสียงริงโตนี่ใหม่ชุดนี้ต้องทำให้พวกเขาฉมวกเป็นกระจุกเพราะความกลัวแน่”

แล้วคนพูดก็จัดการโยนมือถือเครื่องนั้นไปให้พ้นจากมือผู้เป็นเจ้าของ โดยมีสายตาตื่นตะลึงของเพื่อนสาวที่สวมตำแหน่งผู้ช่วยมองตามไปติดๆ เพราะในเสียงวนที่ต่อมาก็มีเสียงจ๋อมเหมือนของตกนำดังขึ้น พร้อมๆ กับเสียงหมาหอนที่ชวนขนลุกก็เจียบหายไปทันที

ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นตกลงไปในกระป๋องเลือดชั้นคลักเรียบร้อยแล้ว

เธอปาเป้าได้แม่นเกินคาด!

ได้ยินเสียงถอนหายใจยาวเหมือนอึดอัดใจระคนไม่เห็นด้วยจาก

เพื่อนสาวร่างเล็กบางที่กำลังวางอ่างน้ำอุ่นลงบนโต๊ะ ในนั้นมีผ้าผืนผ้าพันแผล
ปูนปลาสเตอร์ที่เป็นผ้าพันแผลประเภทเดียวกับที่ใช้ทำแผลอกเช่อยู่เพื่อใช้ใน
ขั้นตอนต่อไป

แต่หญิงสาวไม่ต้องการจะแก้ตัวแม้แต่นิดเดียว ทั้งยังมั่นใจว่าไม่ได้
ทำอะไรที่เกินเลยสักนิด เพราะนับตั้งแต่วันที่ย้ายเข้ามาในบ้านร้างแห่งนี้
ก็รู้ดีว่ากำลังตกเป็นเป้าสงสัยของคนทั้งซอย เลยไม่อยากจะมีปัญหาให้มาก
ไปกว่านี้

เธอขอแค่ได้ทำงานที่รักและรับผิดชอบมาให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด
ก็พอแล้ว

ตั้งใจว่าพอเสร็จงานชิ้นนี้ก็จะไปจากที่นี่ทันที

เธอจึงไม่ต้องการที่จะรู้จักเพื่อนบ้านแม้แต่คนเดียว

เพราะถ้ามีใครเห็น ‘งาน’ ที่กำลังทำอยู่ เหตุการณ์เดิมๆ ก็อาจเกิด
ซ้ำได้อีก และตอนนี้ก็ไม่ใช่เวลาที่จะมาอธิบาย ยิ่งกว่านั้นเธอก็เบื่อกับที่จะต้อง
ไปโรงพักเต็มทีแล้ว

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวรีบลากเก้าอี้ทรงกลมมานั่งข้างๆ ชายหนุ่ม
ที่เริ่มเคาะนิ้วลงบนโต๊ะอย่างหงุดหงิดแล้ว

ความอดทนฝ่ายนั้นกำลังลดน้อยลงทุกที

เธอจึงหันไปพยักหน้ากับเพื่อนสนิทแล้วช่วยกันหยิบผ้าพันแผล
ปูนปลาสเตอร์ที่แช่น้ำอุ่นเอาไว้ให้หนุ่มมือและมีอุณหภูมิเท่ากับร่างกายคน
ออกมาพันจนทั่วใบหน้าของชายหนุ่มที่นั่งนิ่งอยู่โดยระวังเว้นที่ว่างตรง
ปลายจมูกเอาไว้

จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วกดลงเบาๆ ไปตามองคาพยพบนใบหน้าชายหนุ่ม
อย่างระมัดระวัง พร้อมกับตรวจตราอย่างละเอียดลออ จนแน่ใจว่ากำลัง
จะได้สิ่งที่ต้องการในไม่ช้านี้จึงค่อยๆ กระดกริมฝีปากโค้งขึ้นด้วยความ
พึงพอใจ เพื่อบอกกับคนที่ตอนนี้เป็นเสมือนลูกไก่ในกำมือว่า

“เราจะเริ่มผ่ากะโหลกนายกันแล้ว ทำใจให้ดีๆ ละ” จากนั้นเธอก็หัน

ไปบอกผู้ช่วยสาวว่า “ขอมิดด้วย”

เมื่อมิดขนาดเหมาะสมมือถูกส่งให้ หญิงสาวก็ค่อยๆ จรดส่วนปลายที่สะท้อนขึ้นเงามันปลาบล่อกับแสงไฟลงไปตามตรงกึ่งกลางศีรษะชายหนุ่มที่นั่งตรงหน้าด้วยที่ทำเครื่องขรีมและระมัดระวังเหมือนกำลังประกอบพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์

พิธีที่เมื่อเริ่มต้นขึ้นแล้วจะไม่จบจนกว่าพระอาทิตย์จะมาเยือนขอบฟ้าในเช้าวันรุ่งขึ้น

และเมื่อจบพิธีนี้ลง เธอจะได้หัวคนมาดูเล่นเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งหัว!

ฝนซึ่งโหมกระหน่ำลงมาตั้งแต่เมื่อกลางดึกของคืนที่ผ่านมามีทำให้ท้องฟ้ายังคงปิดสนิทจนเกือบเรียกได้ว่ามืดครึ้มเกือบตลอดวัน ขณะที่ซอยทองคำสิบเอ็ดดูจะเงียบเหงาเป็นพิเศษ ด้วยคนที่ต้องไปทำงานนอกบ้านก็พากันกระวีระवादออกจากบ้านเช้ากว่าปกติเพราะกลัวรถจะติด ส่วนคนที่อยู่บ้าน ต่างก็เก็บตัวเงียบ ไม่ออกมาโอภาปราศรัยหรือเดินไปซื้ออาหารเข้าริมถนนสายหลักหน้าทางเข้าชุมชนเช่นเคย

บ้านร้างท้ายซอยเลยดูจะวังเวงกว่าที่ผ่านมา

ทว่าชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งจ่ายเงินค่าโดยสารให้แท็กซี่ แล้วก้าวลงจากรถพร้อมตัวด้ายเบ้สะพายใบใหญ่ขึ้นหลังกลับดูไม่ตระหนักถึงความเงียบเชียบที่โอบล้อมอยู่รอบตัว มิหนำซ้ำเขายังไม่อาบร้อนใจกับฝอยฝนที่โปรยปรายลงมาลึกลับเท่าไร ด้วยคิดว่าเป็นฤกษ์เย็นสำหรับการย้ายเข้าบ้านหลังใหม่

บ้านหลังใหญ่โตโอ่อ่าที่เคยสวยงาม และเป็นเรือนหอของคู่รักคู่หนึ่ง
ทว่า...

วันนี้มันกลับกลายเป็นเรือนหอร้าง

จะเพราะเหตุผลใดนั้นชายหนุ่มก็ไม่รู้แน่ชัดเหมือนกัน รู้เพียงว่านับแต่วันนี้ไปบ้านหลังนี้คือบ้านที่เขา--อดีตโรบินฮูดจากซานฟรานซิสโกต้อง

อาศัยชุกหัวนอนไปจนกว่าทุกอย่างจะคลี่คลายในทางที่ดีขึ้น

ดูเหมือนฤกษ์เย็นกับฤกษ์สะดวกของเขาจะเป็นฤกษ์เดียวกัน เพราะ
บุญเจที่คล่องไวหน้าประตูรั้วซึ่งเป็นเหล็กดัดโปร่งตาไขเปิดได้ง่ายตายกว่า
ที่คิดไว้ ลูกบิตประตูบ้านก็ไม่ผิดเต็มไปด้วยสนิมหรือขี้ฝุ่นจากการไม่เคยถูก
ใช้สอยมานานอย่างนี้นักกลัว เพียงออกแรงบิตข้อมือชนิดเดียว เขาก็สามารถ
ดึงบานประตูให้แง้มออกได้สำเร็จ

ได้ยินเสียงเหมือนหยดน้ำตกกระทบพื้น แต่ไม่ได้นึกจิตใจสงสัย
เพราะบ้านร้างกับหลังคารั่วนั้นเป็นของคู่กัน จะนึกจิตใจอยู่บ้างก็ตรงที่
ภายในตัวบ้านไม่ได้ร้อนและอับชื้นอย่างที่คิดไว้ ดูเหมือนอากาศในตัวบ้าน
จะเย็นน้อยกว่าปกติด้วยซ้ำ

ยิ่งกว่านั้นยังมีกลิ่นบางอย่างลอยอวลที่ปลายจมูก

กลิ่นที่ทำให้เขานึกหน้า

กลิ่นของหมากฝรั่งรสผลไม้ที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี

กลิ่นซึ่งไม่น่าจะพบในบ้านร้างที่ถูกปิดตายมานาน

และก่อนที่จะได้ค้นหาต้นตอของกลิ่นนั้น เท้าของเขารู้สึกเหมือน
เหยียบลงบนก้อนอะไรบางอย่าง แต่ไม่แปลกใจเท่าไรนัก เพราะคาดคิด
ไว้แล้วว่าบ้านหลังนี้ไม่ได้อยู่ในสภาพเรียบร้อยพร้อมอยู่อาศัย ขณะเดียวกัน
มานหาหนกที่เขเวนห้อยปิดหน้าต่างกระจกทุกบานในบ้านก็ทำให้ชายหนุ่ม
ต้องยืนปรับสภาพสายตาดูอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะชินกับแสงสลัวภายใน

เขาพบว่าได้ก้าวเข้ามาในโถงเล็กๆ ของตัวบ้าน ขณะที่ทางซ้ายมือ
น่าจะเป็นห้องรับแขกขนาดกลางที่กรุผนังทั้งสี่ด้านด้วยแผ่นกระเบื้อง เพื่อ
ให้รับกับกระเบื้องไม้สีขาวด้านนอก ส่วนทางซ้ายมือเป็นห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่
คงใช้เป็นห้องกินข้าว รอบห้องมีเงาตะคุ่มเหมือนคนนั่งเรียงรายกันให้สลอน
และบนโต๊ะตัวยาวซึ่งตั้งอยู่กลางห้องเหมือนจะมีจานอาหารตั้งเอาไว้

คน?

อาหาร?

สองคำนี้ทำให้ชายหนุ่มนี้วุ่นหัว และลองความมือไปที่ผนังด้าน
ขวามือข้างประตูทางเข้าเพราะปกติชีวิตชีพักถูกติดตั้งไว้แถวนั้น

แต่ทันทีที่ไฟในตัวบ้านชั้นล่างสว่างขึ้น ชายหนุ่มก็ต้องอ้าปากค้าง
เพราะสิ่งที่เห็นนั้นเกินคาดไปจริงๆ

ภาพ ‘คน’ ที่เห็นนั้น แท้จริงแล้วเป็นหุ่นปูนปลาสเตอร์ครึ่งตัวที่ใบหน้า
โดนต่อเติมด้วยวัสดุอะไรบางอย่างจนน่าเกลียดน่ากลัว

บ้างก็เป็นคนแก่ บ้างก็เป็นคนพิกลพิการเหมือนมีจมูกงอกห้อย
ออกมาอย่างผิดรูปผิดร่าง บ้างก็เนื้อตรงแก้มแหงนวงกลงไปจนเห็น
เป็นรูสีดำ บ้างก็เป็นใบหน้าของอสุรกายที่มีเขี้ยวโง้งยาวยื่นเหยียดที่มุมปาก

ส่วน ‘อาหาร’ นั้นแท้จริงแล้วคือชิ้นส่วนต่างๆ ของอวัยวะมนุษย์

ท่อนแขนเรียวยาวที่มีรอยแผลบาดลึกเห็นถึงเนื้อชั้นในสีคล้ำและ
มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของผู้หญิง ถูกวางบนจานเปลใบย่อม ขณะที่ใบหุ
มนุษย์หลากหลายขนาด สุ่มอยู่ในถ้วยใบแข็ง และที่ชวนคลื่นเหียน
ที่สุดคือถาดใหญ่กลางโต๊ะซึ่งวางศีรษะชายหนุ่มคนหนึ่งเอาไว้ ริมฝีปากหนา
ของฝ่ายนั้นเปิดสนิท ส่วนเปลือกตาทั้งคู่ก็ฉีกแน่นทั้งยังเป็นสีซ้ำเลือด
ซ้ำหนองชวนให้นึกสงสัยว่ายังมีดวงตาอยู่ในนั้นหรือไม่ เพราะที่ข้างๆ ศีรษะ
นั้นมีดวงตาข้างหนึ่งกำลังตกอยู่

ดวงตาที่กำลังจ้องมองมาราวกับร้องหาความเป็นธรรม หรือไม่เช่นนั้นก็เพื่อสำแดงอิทธิปาฏิหาริย์หลอกหลอนทำให้ชายหนุ่มผงะไปทางด้าน
หลังโดยไม่รู้ตัว

แล้วจู่ๆ ก็มีหยดน้ำหยดหนึ่งหยดลงมาบนไรผมของเขา บรรยาการ
รอบตัวทำให้มันเหนียวขึ้น เย็นเฉียบกว่าที่ควรจะเป็น และทำให้เขาต้อง
หรีดตาลงอย่างครุ่นคิดตอนปวดหยดน้ำนั้นออก

เพราะมันแดงฉานจนน่ากลัว

และพอแหงนหน้าขึ้นมอง ชายหนุ่มก็นึกดีใจที่เขาไม่มีประวัติเป็น
โรคหัวใจมาก่อน เพราะไม่เช่นนั้นนั้นอาจจะหัวใจวายอยู่ที่ตรงนี้ก็ว่าได้

ด้วยบนแขนคอเสื้อที่ห้อยอยู่จากเพดานสูงเหนือหัว มีท่อนขาเรียวยาวชี้ตจนเห็นเส้นเลือดใต้ผิวหนังเป็นสีม่วงเข้มวางพาดเอาไว้

ขาเรียวยาวของหญิงสาวที่มีปลายเล็บเท้าทาสีแดงสดของหยาดเลือดเอาไว้

เลือดที่ค่อยๆ หยดลงมากระทบพื้นหินอ่อนที่เขายืนอยู่ดังเปาะเปาะๆ และเป็นต้นกำเนิดเสียงเมื่อครู่ที่ได้ยิน

ครั้นพอกวาดตามองต่อไปอีก เขาก็พบว่าตามราวผ้าผ่านมีอะไรบางอย่างห้อยแขวนอยู่...มันอ่อนนุ่มและยับยู่ เหมือน...

หนังหน้ามนุษย์ที่ถูกถลกกลอกออก

จนคนมองนี่อยากยกมือขึ้นขี้นิ้วดวงตาทั้งสองข้างเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี แต่ทำได้แค่พยายามกล้ำกลืนความรู้สึกคลื่นเหียนที่ก่อตัวขึ้นในโพรงอกลงไปอย่างยากเย็น

รู้สึกเหมือนตกอยู่ในกับดักของฝันร้าย

เป็นแขกไม่ได้รับเชิญในงานปาร์ตี้ของฆาตกรโรคจิตอย่าง ฮันนิบาล เล็กเตอร์ ตัวละครเอกในนิยายของ โทมัส แฮร์ริส นักเขียนนิยายแนวฆาตกรรมสยองขวัญชื่อดังของโลก

สัญญาตาณสง่เสียงเตือนกระหึ่มในสมอง ทำให้มือขวาของเขาสอดเข้าไปใต้แจ็กเก็ตยื่นตัวเก่งที่ใส่อยู่โดยอัตโนมัติ

ทว่า...

ตอนนั้นเองที่เสียงใสเหมือนระฆังของใครบางคนได้ดังกังวานขึ้นเหนือศีรษะ

“คุณเป็นใคร เข้ามาในนี้ได้ยังไง”

เสียงนั้นทำให้เขาตกใจ และพลอยถอยหลังไปอีกก้าว คราวนี้เท้าของเขาเหยียบลงไปบนอะไรบางอย่าง และพอเหลือบตามองไปก็พบว่ามันคือหัวโง่อันอวบอ้วนที่ถูกฉีกโคนออกเรียบกริบเสียจนคนมองต้องเฝ้าริมฝีปากแน่น

“ฉันถามว่าคุณเป็นใคร”

เสียงกังวานใสเอ่ยถามอีกครั้งอย่างเข้มงวดระคนไม่พอใจ ทำให้เขาเงยหน้าขึ้นหรือตามองไปที่คนถามซึ่งยืนอยู่บนบันไดชั้นบนสุด

ฝ่ายนั้นเป็นหญิงสาวอายุราวยี่สิบปีเศษที่มีรูปร่างกะทัดรัดบอบบาง ผิวเธอเป็นสีขาวยม่งและผุดผาดจนเกือบเห็นเส้นเลือดฝอยสีชมพูระเรื่อตรงพวงแก้ม ขณะที่เรือนผมฝ่ายนั้นดกดำสนิทเหมือนท้องฟ้ายามราตรี แต่น่าเสียดายที่หญิงสาวเลือกแสกผมกลางหน้าผากอย่างง่าย ๆ แล้วถักเป็นเปียเดี่ยวหลวมๆ ถึงขั้นเอาจมูกที่จะปล่อยให้ยาวสยายอย่างที่เธอโปรดปราน

ยิ่งกว่านั้นเธอยังสร้างความแปลกใจให้เขายิ่งขึ้นไปอีก ด้วยการแต่งตัวเหมือนกับหลุดมาจากยุคกอกอกไม่มีผิด และไม่ค่อยจะเห็นใครสวมลัทธิเทไรนิก เว้นแต่วัยรุ่นแนวฮาราจูกุ

เพราะชุดที่ฝ่ายนั้นสวมอยู่เป็นชุดเสื้อ-กระโปรงติดกันสีดำสนิทแบบวินเทจ ที่ประกอบด้วยเสื้อคอกลมแขนยาวพองเล็กน้อยบริเวณต้นแขน ก่อนจะจีบรวบเข้าตรงข้อมือ ตัวกระโปรงรูตื้นๆ บริเวณสะโพกกลางแล้วปล่อยให้ยาวระซอเท่า ทำให้ดูไม่ต่างจากเจ้าหญิงในนิทานที่ถูกหมาป่าหลอกให้เข้ามาในนครต้องคำสาป

แต่เจ้าหญิงองค์นี้ไม่ได้มีดวงหน้าสวยหวานอย่างที่ควรจะเป็น คงเพราะดวงตาโตที่ตัวดปลายชี้เฉียงขึ้นไปยังขมับทำให้ใบหน้าเรียวดูลึกลับเหมือนแฝงด้วยปริศนาบางอย่าง ผิดไปจากหญิงสาวส่วนใหญ่ซึ่งเขาเคยเจอมา โชคดีที่เธอมีเรียวปากรูปกระชับอิมเต็มจึงช่วยลดทอนความเคร่งขรึมในดวงตาลงไปได้บ้าง ขณะที่ปลายจมูกเรียวโด่งรึ้นบ่งบอกว่าเจ้าตัวคงต้องไม่น้อย

ทว่าสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มสนใจที่สุดในตอนนี้ ไม่ใช่รูปร่างหน้าตาหรือเสื้อผ้า ทรงผมของคนตรงหน้า แต่เป็นสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนของฝ่ายนั้น

เพราะมันคือท่อนแขนตั้งแต่มือไปถึงข้อศอกจำนวนมากที่มีเลือด

เปราะเบื่อนอยู่เต็ม หลังจากยืนจ้องมองอยู่ใต้ใจหนึ่ง ร่างสูงใหญ่ก็เริ่ม โงนเงนไปมา ชายหนุ่มพยายามประสานสายตากับหญิงสาวตรงหน้า พร้อมกับเอ่ยเสียงแผ่วเบาออกมาว่า

“ผมคิดว่า...ผมจะเป็นลม...”

เธอรู้สึกผิดเล็กๆ ที่ทั้งโล่งใจและดีใจเช่นนี้

ที่โล่งใจเมื่อพบว่าชายหนุ่มไม่ใช่คนที่เธอหวาดกลัวว่าจะติดตามกัน มา เป็นผีหลอกวิญญาณหลอน

ขณะเดียวกันก็ดีใจเพราะไม่เคยคิดว่าผลงานของตนเองจะทำให้ ผู้ชายตัวโตๆ ล้มผึ่งทั้งยืนมาก่อน

โดยเฉพาะผู้ชายที่มีเรือนร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้างหนาราวกับนักรบ ซึ่ง ไม่ค่อยจะได้พบเห็นบ่อยนัก

หญิงสาวคิดว่าเนื้อตัวของอีกฝ่ายน่าจะแข็งตึงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เพราะได้รอยแหวกของแจ็คเก็ตที่ชายหนุ่มสวมอยู่คือเสื้อยืดเนื้อบางที่แนบ กระชับไปกับลำตัวจนเห็นกล้ามเนื้อท้องเป็นลอนน่านม่ง ส่วนท่อนขาหนาแกร่ง ก็ถูกโอบรัดด้วยผ้ายีนสีเข้มจนแทบเป็นเนื้อเดียว

สายตาของศิลปินที่ฝึกฝนมานานปี ทำให้หญิงสาวมั่นใจว่าคนตรงหน้า แทบจะไม่มีไขมันส่วนเกินมาแม้แต่กรัมเดียว

ความคิดนี้ทำให้เธอค้นไม้คันมือขึ้นมาตึงๆ พร้อมกับนึกอยากจับ เขามาถอดเสื้อผ้าออกเพื่อหล่อแบบจากร่างเปลือยเปล่าตั้งแต่ศีรษะจรด นิ้วเท้าของชายหนุ่มเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

มันน่าจะดีกว่านั่งหลังขดหลังแข็งอยู่กับชิ้นส่วนอวัยวะและหัวมนุษย์ พวกนั้น

แต่แล้วหญิงสาวก็รีบสละบัตรศีรษะอย่างรวดเร็ว

ตราบไตที่งานยังไม่เสร็จ เธอจะคิดแบบนี้ไม่ได้ บอกตัวเองและเปลือ ทำท่อนแขนทั้งหมดตรงกลางพื้น ตอนยกชายกระโปรงยาวระช้อเท้าขึ้นเพื่อ

เดินแกมวิ่งลงบันไดไปหาฝ่ายนั้น ท่อนแขนหลายชิ้นกำลังลงไปตามชั้นบันได จนดูคล้ายกับว่ามีมือเหล่านั้นกำลังพุ่งไปจับตัวชายแปลกหน้าที่นอนทอดร่างยาวเหยียดอยู่บนพื้น

หญิงสาวเลยอดบ่นพิมพ์ไม่ได้ตอนกลาไปคุกเข้าข้างๆ ร่างสูงใหญ่ที่นอนหนึ่งอยู่บนพื้น

“คนอะไรตัวใหญ่ยังกะยักษ์ปักหลั่น แต่ดันขวัญอ่อนเสียได้”

เปลือกตาของเขายังคงปิดนิ่งอยู่เช่นเดิม เธอเลยมีโอกาสดูพิจารณาใบหน้าที่ตะแคงนิดๆ อย่างละเอียด

แนวกรามกว้างทำให้รูปหน้าชายหนุ่มค่อนข้างไปทางเหลี่ยมเล็กน้อย และดูน่ามองด้วยแนวไรเคราเขียวๆ ขึ้นครีမ်เต็มสองข้างแก้ม

ขณะที่หน่วยตาของเขาเรียวยาวและมีเขี้ยวค่อนข้างลึก รับกับสันจมูกโด่งหนาหน้าดูเล่น

ริมฝีปากกว้างได้รูปทำให้ดวงหน้านั้นทั้งกว้างกระด้างและคมสันอย่างหาตัวจับได้ยาก เรียกได้ว่าเป็นความงดงามที่ดิบเถื่อนและมีเพียงเพศชายเท่านั้นจะได้ครอบครอง

ยิ่งพิศมองอีกฝายนานเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนกำลังเฝ้ามองผลงานประติมากรรมยุคกรีก-โรมันเฟื่องฟูที่ถูกสาปให้มีชีวิตขึ้นมาไม่มีผิด

แต่ผลงานชิ้นนี้ไม่ใช่เทพเจ้าที่ดูน่ายำเกรง ทว่าเป็นรูปสลักของนักรบวัยฉกรรจ์ที่เต็มไปด้วยความกร้าวแกร่งและมีกลิ่นอายดิบเถื่อนของคนป่าอยู่ครบครัน

คนนั้นหรือ?

ไม่ละ เธอคิดว่าในบ้านหลังนี้ไม่ควรมีคนเพิ่มขึ้นแม้แต่คนเดียว

โดยเฉพาะคนแปลกหน้าไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า ที่ไม่รู้ว่าเป็นขโมยหรือเป็นนักฆ่ากันแน่ เพราะดูเหมือนว่าเขาจะสามารถสะเดาะล็อกลูกบิดประตูแล้วเปิดเข้ามาได้อย่างง่ายดาย

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวรีบเรียกสติที่ลอยไปไกลให้กลับคืนมา

เธออยากจะลองตกลงไปเบาๆ ตามเนื้อตัวฝ้ายนั้นเพื่อค้นหาอาวุธกับกล้องถ่ายรูป ขณะเดียวกันก็กลัวจะอดใจไว้ไม่อยู่ แล้วเผลอลูบคลำไปตามร่างแกร่งด้วยมัดกล้ามเนื้อด้วยความเคลิบเคลิ้มแทน จึงตัดสินใจหยิบท่อนแขนที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดและลงไปยังสะเปะสะปะบนเนื้อตัวฝ้ายนั้น

ภาวนาไม่ให้เขาซอกหมดสติถึงขั้นต้องปั๊มหัวใจหรือนำส่งโรงพยาบาล เพราะไม่อย่างนั้นชีวิตของเธอคงยุ่งยากไม่ใช่น้อย

หญิงสาวเลยอดดีใจไม่ได้เมื่อพบว่าทันทีที่มีอุปปลอมซึ่งหลุดขึ้นจากโพลมาเท็กซ์และแผ่ออกกว้างเบาๆ แค่นี้เพียงครั้งเดียว เปลือกตาหนาหุบเป็นชั้นของชายหนุ่มก็กระตุกผยอขึ้น พร้อมๆ กับร่างสูงหนาที่ติดตัวผึ้งลุกขึ้นและบิดท่อนแขนในมือของเธอไปให้พันตัวอย่างซิงซังจนคนมองที่จัดในความว่องไวนี้

“คุณเป็นใคร แล้วไอ้แขนขา มือเท้ากับหัวพวกนี้น่ะอะไรกัน”

“ฉันอยู่ที่นี้ คุณนั่นแหละที่เป็นใคร บุกเข้ามาบ้านฉันทำไม จะบอกให้รู้ว่าถ้าอยากได้ของมีค่าละก็ ไปหาเอาข้างหน้าโน้น ที่นี้ไม่มีให้หรอก”

หญิงสาวตั้งใจสวนกลับ แล้วผุดลุกขึ้นยืนด้วยที่ท่าระวางระวังรู้สึกกลัวอยู่บ้าง แต่มั่นใจแปลกๆ ว่างานนี้เธอถือไพ่แต้มต่ออีกฝ่ายไม่น้อย

โดยเฉพาะเมื่อวัดจากการที่เขา ‘เป็นลม’ และสีหน้า ‘ขยะแขยง’ ท่อนแขนปลอมในมือของเธอ

แต่ขณะเดียวกันก็อดเสียตายไม่ได้ ที่นานๆ จะได้เจอหนุ่มหล่อล่ำกล้ำมใหญ่ลัก็ แต่กลับกลายเป็นพวกโรคปอด (แหก) ไปเสียได้

“ไม่ต้องห่วง ผมไม่ใช่โจร และไม่เคยคิดจะเอาอะไรของคุณไปแม้แต่นิดเดียว คุณนั่นแหละนี่ไง ทำไมมาใช้ที่นี้เป็นที่ข้าแหละศพ” เขากล่าวหา

“ฉันไม่ได้ข้าแหละศพ” หญิงสาวแย้งเสียงเซียวแต่ก็อดภูมิใจเล็กๆ ไม่ได้

นี่เธอทำพวกมันได้เหมือนจริงขนาดนี้เซียวหรือ

“งั้นไอ้ชิ้นส่วนร่างกายมนุษย์พวกนั้น มันอะไรกันสี”

มือของเขาชี้กวาดไปทั่ว ขณะที่ดวงตาคู่คมมองเธอเอาเรื่อง

“มันไม่ใช่ชิ้นส่วนของร่างกายมนุษย์” เธอเค้นเสียง “มันก็แค่รูปหล่อ
เสมือนจริงทำจากโพลีเอสเตอร์ หรือไม่ก็ปูนปลาสเตอร์”

“เหมือนมากไปหรือเปล่า”

คนพูดทำท่ารังเกียจตอนใช้ปลายเท้าชี้ๆ ท่อนแขนที่กลิ้งอยู่กับพื้น
ซึ่งคนมองลงความเห็นว่ายาบคายอย่างที่สุด

นี่เป็นผลงานชิ้นเอกของเธอเลยนะ!

หญิงสาวทำหน้าบึ้งขณะรีบพุ่งไปเก็บท่อนแขนนั้นมากอดแนบอก
ราวกับมันคือสมบัติล้ำค่าที่น่าหวงแหน

“ก็คงเหมือนไปนิดหนึ่ง ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำให้ผู้ชายตัวโตเป็นควา...
เอ่อ ยักร้อยอย่างคุณล้มตึงได้แบบนี้หรอก”

เธอย้อนกลับไป เห็นดวงตาคนตรงหน้ามีประกายแปลกๆ สว่างวาว
ขึ้น ก่อนที่ใบหน้าของฝ่ายนั้นจะทวีความบึ้งตึงยิ่งขึ้น

“แล้วทำไมคุณต้องทำรูปหล่อบ้างๆ พวกนี้ด้วย” ดวงตาคมของ
คนถามจ้องมองมาอย่างไม่ลดละ

“ฉันจะทำไม่มันก็เรื่องของฉัน”

หญิงสาวบอกและมองอีกฝ่ายอย่างระแวงระวัง เพราะเมื่อเขาไม่ใช่
โจรก็น่าจะเป็นนักข่าว

สำหรับเธอแล้ว นักข่าวน่ากลัวกว่าโจรเสียอีก โดยเฉพาะนักข่าวที่มี
รูปร่างหน้าตาน่ากินเสียขนาดนี้ เลยเอ่ยปากไล่เขาส่งไปว่า

“และนี่มันเป็นบ้านของฉัน คุณควรออกไปได้แล้ว ไม่อย่างนั้นฉัน
จะ...” ลังเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนเอ่ยออกมาเร็วปรือและน้ำเสียงไม่มั่นคงนักว่า
“แจ้งความคุณขอทานกูruk”

“ก็เอสิ” เขาบอก พร้อมกับโค้งริมฝีปากขึ้นเหมือนเยาะหยัน ดวงตา
คู่นั้นจ้องใบหน้าเธออย่างท้าทาย “ผมก็อยากรู้เหมือนกันว่าใครคือผู้บุกรุก
กันแน่ และตำรวจกับคนอื่นๆ จะคิดยังไง ถ้าเขาได้เห็นของพวกนี้”

แล้วมือทั้งสองข้างของคนพูดก็วาดไปรอบกายทำให้หญิงสาวหรีดตามองด้วยความโกรธระคนไม่ไว้ใจ

“นี่แล้วไม่มีผิด คุณคิดจะมาสืบเรื่องของฉันนั่นเอง”

“เรื่องอะไร คุณทำอะไรผิด ทำไมผมถึงต้องมาสืบเรื่องของคุณด้วย”

น้ำเสียงห้าวบ่งบอกถึงความแปลกใจชัดเจน แต่เธอไม่หลงกลเขาง่ายๆ หรือ

“อย่ามาหาเรื่องกันนะ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด” เธออย่าเสียงแข็ง “บอกฉันมาดีกว่าว่าอามาเป็นคนจ้างคุณมาใช่ไหม”

“อามาที่ไหน” คนตัวโตขมวดคิ้ว

“ก็อาม่าบ้านม่านสีม่วงปากซอยไง” คนตัวเล็กกว่าบอกเสียงหงุดหงิด

รู้ตัวว่าตอนนั้นเพื่อนบ้านทั้งซอยต่างอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวของเธอกันถ้วนหน้า ถึงขั้นผลัดเปลี่ยนกันมาด้อมๆ มองๆ ที่หน้าบ้านก็หลายครั้ง ขนาดมากดกริ่งเรียกโดยอ้างว่าเอาขนมหรืออาหารมาฝากก็เคยทำมาแล้ว แต่หญิงสาวไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะมีคนกล้าบุ๋มบ่ามบุกเข้ามาถึงข้างในนี้

“แกชอบมาด้อมๆ มองๆ มองเข้ามาในบ้านนี้ หลังจากเด็กนั้นเข้ามาเก็บลูกบอลแล้ววิ่งแจ้นตุตเป็นกลับบ้าน เพราะเห็นลั่นที่ฉันทำตกไว้ข้างนอก” เธอเสริมต่อเมื่อเห็นอีกฝ่ายเงียบไป

“ลั่น!”

“ของปลอมนะ” หญิงสาวสะบัดเสียงใส่ “แต่เด็กนั้นตาถั่ว เห็นเป็นนี้ไปได้ยังไงก็ 모르 สงสัยฉันจะยังทำไม่ดีพอ” ประโยคท้ายๆ นี้เธอบ่นกับตัวเอง และพอรู้สึกตัว ก็หันไปจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง “ตกลงว่าอามาใช้คุณมาใช่ไหม”

“เปล่า”

เขาตอบพร้อมยื่นกางขาปักหลักแน่น เป็นท่าทางของผู้ชายที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงชัดๆ และเธอไม่ชอบเอาเสียเลย

“คนในซอยนี้ไม่ได้ใช้ผมมา แต่ผมมาที่นี่เพราะผมกำลังจะย้าย

เข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้”

“อะไรนะ!” เธอตาลุก แสบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

“ผมจะย้ายมาอยู่ที่นี่ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

“เป็นไปได้ ก็นี่เป็นบ้านเพื่อนสนิทของฉัน เธอเป็นคนอนุญาตให้ฉันมาอยู่ที่นี่เอง แล้วเธอจะให้คุณมาอยู่ด้วยได้ยังไง”

“ผมไม่รู้ว่าคุณพูดถึงใคร แต่บ้านหลังนี้เป็นบ้านญาติของผม เขาให้ผมย้ายเข้ามาอยู่ได้ทุกเวลาที่ต้องการ และเผื่อคุณไม่ทันได้สังเกต ผมขอบอกว่าผมไขกุญแจบ้านหลังนี้เข้ามาเหมือนที่คนปกติเขาทำกัน ไม่ได้ตัดช่องย่องเบาเข้ามา”

คนพูดพูดพร้อมกับเขย่าพวงกุญแจที่ดึงขึ้นจากกระเป๋ากางเกงให้ดังกรังกรัง รวากับต้องการจะยืนยันว่าไม่ได้โกหก ซึ่งคนฟังรู้ว่าเขาพูดจริง เพราะเธอก็มีกุญแจหน้าตาเหมือนอีกฝ่ายอยู่พวงหนึ่งเช่นกัน

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวนึกอยากจะเป็นลมขึ้นมาทันที แต่ไม่วายฝันใจตั้งคำถามออกไป

“ญาติคุณชื่ออะไร” ถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“ภรรยาคูแล้วเพื่อนคุณล่ะชื่ออะไร”

ชายหนุ่มถามกลับ เสียงซึ่งยังไม่แพ้กัน ทำให้เธออ้าปากค้างอย่างคาดไม่ถึงก่อนผืนตอบเสียงแข็งออกไป

“มิลาน เพื่อนของฉันชื่อมิลาน”

คราวนี้เขาเป็นฝ่ายเงียบไปบ้าง ชายหนุ่มยืนนิ่งซึ่งอยู่ชั่วขณะก่อนระเบิดเสียงออกมาว่า

“แต่เรื่องนี้มันบ้าซัดๆ อติตู่หมั่นนายภรรยาคูให้คุณมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง ในเมื่อที่นี่เป็นบ้านนายภรรยาคูญาติของผม”

“ไม่จริง นี่ไม่ใช่บ้านของคุณนี่เป็นบ้านยายมิมันท์เพื่อนฉันต่างหาก ญาติของคุณไม่มีสิทธิ์อนุญาตให้คุณหรือใครมาอยู่ที่นี่ได้ คุณต้องออกไป”

เธอเคঁลเสียงบอก พร้อมพยักหน้าไปทีประตู่อย่างไมยอมแพ้

“ไม่มีทาง ผมจะไม่ไปไหนทั้งนั้น คุณนั่นแหละที่ต้องออกไป เพราะบ้านหลังนี้เป็นบ้านของนายภรณ์กับคู่หมั้นของเขา ไม่ใช่บ้านคุณซักหน่อย” ชายหนุ่มขัดขึ้นเสียงเหน้อยหน่าย “และถ้าจะว่ากันตรงๆ แล้ว มันน่าจะเป็นบ้านของนายภรณ์คนเดียวด้วยซ้ำ เพราะดูจากรูปร่างหน้าตา เขาน่าจะเป็นคนออกเงินซื้อเรือนหอหลังนี้มากกว่ามีลานเพื่อนคุณแน่ๆ ดังนั้นคุณนั่นแหละที่ต้องย้ายออกไป ไม่ใช่ผม” ชายหนุ่มยืนกรานเสียงแข็ง

“ฉันก็จะไม่ไปไหนทั้งนั้น และถ้าคุณไม่ยอมไป ฉันก็จะโทร. ไปบอกยายมีนให้ติดต่อญาติของคุณมาลากตัวคุณออกไป”

หญิงสาวกระซอกเสียงใส่อีกฝ่าย ทั้งๆ ที่เริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะจะว่าไปแล้วข้อสันนิษฐานของอีกฝ่ายก็ดูน่าเชื่อถือไม่น้อย

งานของมีลานทำเงินได้เยอะก็จริง แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มากพอที่จะสร้างบ้านหลังใหญ่โตสวยงามขนาดนี้ได้แน่ๆ

“ก็เอาสิ ผมก็อยากรู้เหมือนกัน ว่าใครกันแน่ที่จะโดนลากตัวไป”

คนพูดพูดจบแล้วก็ควักโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วกดหมายเลขลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้หญิงสาวมองตามตาขุ่น บอกตัวเองว่าคนตรงหน้าไม่ใช่รูปสลักนักรบโบราณที่ถูกปลุกให้มีชีวิตอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นปีศาจชัดๆ

ปีศาจที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าปีศาจตนไหนๆ ที่เธอเคยสร้างขึ้นเสียอีก

ปีศาจที่สมควรโดนขับลงหลุมไปเสียโดยเร็ว

บอกตัวเองพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นกดหมายเลขเจ้าของบ้านเช่นกัน

แต่กลับได้ยินเสียงแจ้งบอกว่าติดต่อไม่ได้ หญิงสาวเลยได้แต่อุทานสั้นในใจอย่างร้อนรน

ไม่นะ...

มีลานเคยบอกเธอว่าจะเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศ แต่ไม่นึก

ไม่ฝันว่าฝ่ายนั้นจะไปตอนหน้าสี่หน้าขวานแบบนี้

ฝ่ายอีตาปีศาจร้ายก็ดูจะสะดุดตอเข้าโครมเบ้อเร่อเหมือนกัน เพราะ
ได้ยินฝ่ายนั้นสบถให้วุ่นวาย เลยอดเหลือบตามองไปไม่ได้ เห็นเขาปิด
โทรศัพท์ด้วยใบหน้าบึ้งตึงและเฟลอสบตากับเธอเข้าพอดี แต่กลับปากหนา
กลับเข้มแน่น เหมือนจะไม่ยอมแยมพรายใดๆ ออกมา

ได้...

เธอจะเล่นเกมแข่งกันเงียบกับเขาด้วย

งานนี้ใครพูดก่อนแพ้!

แล้วตอนนั้นเองที่เสียงกริ่งประตูบ้านก็ดังแหวกความเงียบขึ้นอย่าง
ไม่มีใครคาดคิด